Α/Α: 1077662
Εντυπο: ΕΛΕΥΘΕΡΟΤΥΠΙΑ
Ημ/νία: 24/07/2003
Σελίδα: 28,29
Κατηγορία: Τέχνης έργα

Θέατρο για παιδιά στην Αθήνα

Της ΣΩΤΗΡΙΑΣ ΜΑΤΖΙΡΗ

Τα θέματα των παραστάσεων για παιδιά κυμάνθηκαν και φέτος στα πλαίσια γνωστών πρότυπων (Γκιούλιβερ, Χιονάτη, Αλίκη, Πινόκιο, Οζ) διασκευών από πολυαρμεγμένες, αν και ακατάβλητα γαλακτερές, αγελάδες (Σέξπιρ, Αίσωπος, Αριστοφάνης, Γκριμ), Καραγκιόζη και κουκλοθέατρο, για να μην ξεχνάμε την παράδοση και τη χάρη του χειροποίητου, συν κάποιες νέες συγγραφές, με σημείο επαγγελματικής αναφοράς και εμπιστοσύνης τον Ευγένιο Τριβιζά. Η μαγευτική Πεντάμορφη και το τέρας του ιταλικού θιάσου KISMET απέδειξε θριαμβευτικά ότι η επανάληψη δεν είναι συμβιβασμός. Αντίθετα, μπορεί να είναι γόνιμη for-ever-and-ever, δηλαδή να μη φθίρει τον θεατή και να μη φθίρεται, όσο ο άνθρωπος είναι ικανός να περιγράφει το ίδιο με ανανεωμένο τρόπο. Το φίλτρο της έμπνευσης μπορεί να αναπτερώσει και τηλεφωνικό κατάλογο. Γι' αυτή την «έμπνευση» πασχίζουν όλοι, φωτισμένοι και μη.

Στην ετήσια απόπειρά μας, μιας έστω μικρής κλίμακας συζήτησης επί της ουσίας, επισκέφθηκα φέτος δεκατρείς παραστάσεις, ανάμεσα σε σαράντα, με κριτήριο επιλογής θέατρα και σχήματα που δεν αναφέραμε μέχρι τώρα. Η γενική εντύπωση παραμένει θετική, με λιγοστές εκτινάξεις προς το εκλεκτό και πιο συμπαγή την τάση στην ασφαλή, ευπαρουσίαστη στασιμότητα. Με τον προσανατολισμό του τα τελευταία χρόνια στην ποιότητα, το ήθος του θεάτρου για παιδιά στην Ελλάδα έχει αλλάξει τόσο ριζικά, ώστε οι ερασιτεχνισμοί και οι επιπολαιότητες να μοιάζουν μη αναστρέψιμο παρελθόν. Ομως είναι καιρός, αφού επετεύχθη η ενηλικίωση, να προχωρήσει παρακάτω. Δεν αρκεί μια σκέτα εναλλακτική λύση στη μικρή οθόνη ή ένας γυάλινος πύργος εσαεί άσχετος με την πραγματικότητα. Οι στερεότυπες αισθητικές, οι ευκολίες, η απουσία επινοητικότητας και διερεύνησης σύγχρονων προβληματισμών, δηλώνουν μια άλλου τύπου τσαπατσουλιά, λιγότερο επιζήμια από εκείνη των χρόνων του μαϊμουδισμού, αλλά χωρίς εξελισσόμενη δυναμική για αποστολείς και αποδέκτες.

* Φροντισμένες, λοιπόν, όμως με σαφή συμπτώματα επανάπαυσης σε παλιές συνταγές επιτυχίας ή έστω αίσιας μακροημέρευσης, ήταν οι περισσότερες παραστάσεις της χρονιάς που πέρασε. Αφού η Κάρμεν Ρουγγέρη άφησε εποχή με το Παιδικό Στέκι του Εθνικού Θεάτρου, διοχετεύει την ενέργεια και αξιοσύνη της σε άλλες σκηνές της πρωτεύουσας. Στο Αίσωπος: Κάτι θέλει να μας πει... (κείμενο-σκηνοθεσία της ίδιας), θέατρο Πειραιώς 131, ένα ποτ-πουρί -τροχάδην- γνωστών ιστοριών του διασημότερου Ελληνα παραμυθά των 584 (σωζόμενων) μύθων, αναγνωρίζουμε το know-how της γνωστότερης μετά την Ξένια Καλογεροπούλου Ελληνίδας παιδο-ψυχαγωγού, εν είδει πασπαλισμένης χρυσόσκονης. Καμιά σπίθα από την οικεία χειμαρρώδη φαντασία της. Ισχνός δραματουργικός καμβάς, αυτονόητες σκηνοθετικές συλλήψεις, μετριότατοι στίχοι (Α. Κουλουμπής). Ενα κέρδος, οι εφτά κεφάτοι νέοι ηθοποιοί που συρρέουν σιγά-σιγά από την πλατεία στο βαυαρέζικο σκηνικό με πολλή ξυλεία και άχυρα (Χ. Κουλουμπή), σε όμορφα κοστούμια (της ίδιας) για να αναπαραστήσουν με χορό και τραγούδι διδακτικά παραμύθια, τόσο πολύ διαβασμένα που και οι γονείς τα ξέρουν απ' έξω, ελαττώματα και αρετές του ανθρώπου, ζώα και πουλιά, με τις αναμεταξύ τους φιλίες και διχόνοιες. Μουσική Γ. Μακρίδης, χορογραφία Π. Γάλλιας.

* Το Θέατρο Κνωσσός, συνώνυμο τα τελευταία 2-3 χρόνια καλών παιδικών παραστάσεων, επανέρχεται με ένα θέαμα φέτος σχεδόν εξ ολοκλήρου «μαύρου θεάτρου», με συνεργάτη τον Γιούρι Στούπελ (μετάφραση, μουσική). Ο Γκιούλιβερ στη χώρα των λιλιπούτειων (σκηνοθεσία Λάμπρου Τσάγκα) στηρίζεται σε έναν ορατό ηθοποιό (Γ. Κατσάμπας), ογδόντα κούκλες της Ιβα Χατζήεβα εκ Βουλγαρίας, εννέα άφαντους ηθοποιούς-χειριστές και σε προβολές βίντεο. Υψηλός στόχος, κατά το δελτίο Τύπου, μια «υπερπαραγωγή με απεριόριστες δυνατότητες».

Εκτός από το κέρδος ενός ζωντανού χειροποίητου γεγονότος, η παράσταση, μακρινή απομίμηση των όμορφων προηγούμενων, έχει αδυναμίες που βαραίνουν. Ελάχιστη δράση, πολύ περιγραφική αφήγηση, μονότονο κείμενο, φτωχιές ιδέες, πηχτό σκοτάδι που δεν ανακουφίζουν οι μικρές πολύχρωμες κούκλες, μήτε επαρκούν για να καλύψουν την ανάγκη των παιδιών για θέαμα. Και εκείνα, αμείλικτοι αποτιμητές της πλήξης, το ρίχνουν στην κουβέντα μεταξύ τους.

Φάληρο, Πατησίων, Πλάκα...

* Οι παραστάσεις του Γιώργου Μεσσάλα στο θέατρο Αλκυονίς μπορεί να μην εξελίσσονται, όμως αποτελούν οικείο καταφύγιο για τα τηλεορασόπληκτα παιδιά αυτής της απόμερης - κεντρικής περιοχής και όχι μόνο. Μετά την περυσινή εισαγωγή στον Παπαδιαμάντη, σειρά έχει φέτος ο επικός Δον Κιχώτης του Θερβάντες.

Ο Μεσσάλας (διασκευή, σκηνοθεσία, κοστούμια) χειρίζεται τις επιλογές του με λογική, μετριόφρονα μέσα, χωρίς τεχνολογικά βοηθήματα οπτικά και ακουστικά, και εντυπωσιακό μεράκι παρ' όλα τα χρόνια, αποστάζοντας κάθε φορά κάποιες ηθικές και θεατρικές διδαχές για το παιδικό κοινό. Αν ενίοτε τα όρια απλού/απλοϊκού, λιτού/φτωχού είναι δυσδιάκριτα, αυτό δεν πτοεί την περπατησιά ενός θεάτρου με οικογενειακή νοικοκυροσύνη, θαλπωρή και χιούμορ.

* Το Θέατρο του Ηλιου ασχολείται με το παιδικό θέατρο 25 χρόνια. Μακρύτατο διάστημα για ένα σχήμα που προχωρά χωρίς εμφανή ίχνη κόπωσης, αλλά και χωρίς ανανέωση πέραν μιας γενικής αισθητικής βελτίωσης του ύφους του. Πιθανόν το θεατράκι στην Πλάκα να έχει το πιστό κοινό του που του εξασφαλίζει την επιβίωση. Ετσι, αποσβένυται ο σεβασμός της ομάδας στο εκάστοτε αντικείμενό της (διασκευές - σκηνοθεσίες, συνήθως της Δ. Βασιλειάδου). Φέτος, στον Ερωτόκριτο του Κορνάρου οχτώ ζωηροί ηθοποιοί σε αναγεννησιακά κοστούμια (Α. Γεωργιάδου, Κ. Μακλέλαν) αφηγούνται την πασίγνωστη ιστορία του έρωτα και της φρόνησης σε λυρικό κρητικό ιδίωμα (πόσο συμβατό με παιδικό κοινό;), ηχογραφημένη αναγεννησιακή μουσική (Φ. Μυλωνάς) και συμπαθητικά χορογραφημένες κονταρομαχίες.

* Πέρα στο Νέο Φάληρο, στην πλατεία του ηλεκτρικού σταθμού, σφηνωμένο κάτω από μια πολυσύχναστη γέφυρα-κόμβο, σε έναν πρώην σκουπιδότοπο και μετέπειτα αποθήκη του δήμου, συντηρείται μια εξαετία ο θεατρικός οργανισμός Κάτω απ' τη γέφυρα. Στην είσοδο συναντούμε τον ιδρυτή του Νίκο Δαφνή «υπεύθυνο αυτού που θα δούμε» (κείμενο-σκηνοθεσία) που, χαριεντιζόμενος, υποδεικνύει τις τέσσερις εξόδους «εάν δεν μείνουμε ευχαριστημένοι». Αξιοπρέπεια, αγωνία, θιγμένος εγωισμός ενός θιασάρχη που παλεύει (όπως τόσοι άλλοι) για επιβίωση, ανήμπορος (όπως τόσοι άλλοι) να δει τα ελαττώματα «του παιδιού του». Διότι ένας οργανισμός που κομίζει ηρωικά πολιτισμό σε μια υποβαθμισμένη περιοχή δεν εξασφαλίζει αυτόματα καλλιτεχνική δικαίωση.

Λαμβάνοντας υπόψη τα πενιχρά οικονομικά του θεάτρου είναι άξιον σεβασμού το ότι στήθηκε Ο μάγος του Οζ και μάλιστα επιπέδου απόλυτα αξιοπρεπούς. Ωστόσο, το «αξιοπρεπές» επιτυγχάνεται και με μίνιμουμ στρωτών επιδόσεων. Η ευρεία

γκάμα του χωρά συμβατικές αναγνώσεις παραμυθιών, διαλόγους και «μηνύματα» υποτυπώδεις χορογραφίες και φωνητικές επιδόσεις. Εν ολίγοις, το σκέτα «αξιοπρεπές» δεν επαρκεί. Η φαντασία δεν είναι μόνο θέμα ευμάρειας. Ομως η όμορφη Δώρα (Ολγα Λιατήρη) στο ταξίδι της προς τη μαγική χώρα του Οζ είχε και την παρέα οχτώ ψυχωμένων ηθοποιών.

* Το ότι η Τρικυμία του Σέξπιρ στο θέατρο Βρετανία χαίρει στήριξης δυνατών χορηγών φαίνεται, άμα τη εισόδω, από το κιμπάρικο πρόγραμμα. Η παράσταση - διασκευή-στίχοι Βίλλυ Σωτηροπούλου, σκηνοθεσία Πέτρου Φιλιππίδη- δεν περνά απαρατήρητη. Εστω γι' αυτόν τον αέρα «κανακεμένου παιδιού», σε σχέση με άλλους φτωχούς συγγενείς του είδους. Η εικαστική της λάμψη δεν μπορεί, βέβαια, να κρύψει το γεγονός ότι η μισή παράσταση είναι ηχογραφημένη και δυστυχώς με προβληματική ακουστική, ότι συχνά δράση, φωνές, σλάπστικ διάλογοι συναντώνται σε ένα συγκεχυμένο σαματά που προσπερνά τον μεγάλο ελισαβετιανό. Τα παιδιά δεν κάνουν μια πρώτη γνωριμία με το λεπτό ζωογόνο σεξπιρικό πνεύμα. Θα αρκεστούν στην όμορφη μουσική (Λαυρέντης Μαχαιρίτσας), στα ωραία κοστούμια (Γιάννης Μετζικώφ), στους έκτακτους Αριελ (Ελένη Λαρίου), Κάλιμπαν (Γρηγόρης Ποιμενίδης - οι ευτραφείς έχουν το «κάτι») και Μιράντα (Δέσποινα Ψαρροπούλου). Δεν είναι λίγα όλα αυτά. Ομως τέτοιες προϋποθέσεις συνιστούν ευκαιρία. Το μότο «η φαντασία δεν είναι θέμα ευμάρειας» ισχύει και εδώ, στο αντίστροφο.

Λυρική, «Αγλαΐα Κυριακού», Ακρόπολη και άλλα

**Η Λυρική σκηνή αποσβένει θαυμαστά τον τίτλο και τις δυνατότητες ενός κρατικού οργανισμού στην Παιδική σκηνή του θεάτρου Ακροπόλ. Στον κόσμο των ψευδαισθήσεων, που είναι από φύση το θέατρο, τα παιδιά συναντούν αληθινή συμφωνική ορχήστρα, αληθινό μαέστρο, αληθινούς τραγουδιστές και χορευτές του κλασικού μουσικού θεάτρου. Σοφή η στροφή της Κάρμεν Ρουγγέρη (κείμενο-σκηνοθεσία) στον πλούτο της όπερας για ανήλικους αποδέκτες χωρίς παρελθόν, που δεν συγκρίνουν αυτό που βλέπουν με αυτό που ξέρουν. Στην παρθενική συναλλαγή τους με το καινούργιο, ο σεβασμός στη μουσική ιδιότητα της όπερας και στα εγγενή στοιχεία παραμυθιού και εικαστικής μεγαλοπρέπειας θέτουν τα θεμέλια μιας εναλλακτικής ψυχαγωγικής παιδείας στον τηλεοπτικό βομβαρδισμό.

Οι μικροί γύρω μου παρακολουθούν με κομμένη ανάσα. Ανάμεσα σε ουβερτούρες, πιτσικάτα, χορωδιακά και μονωδίες αστράφτει το παραμύθι με όλες του τις «απεριόριστες» ιδιότητες. Καλογραμμένο λιμπρέτο, σβέλτη σκηνοθεσία, άψογα σκηνικά και κοστούμια (Χ. Κουλουμπή), επιτρέπουν τα πάντα να συμβούν. Δάση, κυνηγοί, ελάφια, μάγισσες (έκτακτη η πληθωρική, χαρούμενη Νατάσα Μανίσαλη). Γύρω από μια ιστορία αγάπης που κινδυνεύει, στήνονται ίντριγκες, απογοητεύσεις, θρίαμβοι. Από το ροζ σύννεφο της ουτοπίας βρισκόμαστε αργότερα έξω στην γκρίζα βροχερή πραγματικότητα με έναν αληθινό μπαμπούλα να φροντίζει για την ημερήσια αγωνία μας (Μπους, Φεβρουάριος). Μουσική διεύθυνση Δ. Κατσίμπας - Γ. Αραβίδης.

* Ενα πείραμα θεατρικής ψυχαγωγίας παιδιών αποκλεισμένων από την έξω ζωή για λόγους υγείας ή κοινωνικής ιδιαιτερότητας, είναι το Αχ, πεφταστέρι: της Γεωργίας Τραπατσά (σκηνοθεσία Αννέτα Παπαθανασίου) από το Θέατρο του Νέου Κόσμου. Συναντήσαμε το ζωηρό καραβάνι στον έκτο και βαρυΐσκιωτο (λόγω σοβαρότητας των ασθενειών) όροφο του «Αγλαΐα Κυριακού» καθ' οδόν σε άλλα νοσοκομεία και ιδρύματα της Αττικής. Είναι προς τιμήν του υπουργείου Παιδείας και της γραμματείας Νέας Γενιάς που δέχτηκαν να χρηματοδοτήσουν αυτή την ασυνήθιστη ιδέα, προς τιμήν του Βαγγέλη Θεοδωρόπουλου που τη συνέλαβε. Βέβαια, στοιχείο καθοριστικό ενός εγχειρήματος που αποποιείται τον ευκαιριακό χαρακτήρα, είναι η ποιότητά του. Από την τρυφερή ιστορία ενός αστεριού που πέφτει κατά λάθος σ' ένα θάλαμο νοσοκομείου και, αφού αναστατώσει γλυκά τα πάντα, επιστρέφει σπίτι

του στον ουρανό...

Τρεις χαριτωμένοι ηθοποιοί (Α. Γαβριήλ, Ν. Τουμπακάρη, Μ. Καψή), «ρεπόρτερ» που αναζητούν το λοξοδρομημένο αστέρι, στήνουν στο άψε-σβήσε μπουφόνικες καταστάσεις, τραγουδούν, αλλάζουν ρόλους και ρούχα πίσω από ένα πρόχειρο παραβάν. Από τα κρεβατάκια τους με ορούς ή καθιστά δίπλα στις μαμάδες τους, χλωμά, με καραφλά κεφαλάκια, τα παιδιά χαλαρώνουν σιγά σιγά από την αρχική αμηχανία με τους αναπάντεχους επισκέπτες και το θεατρικό ψέμα και ξαναθυμούνται το γέλιο. Αλλα πιο ζωηρά, άλλα λιγότερο.

* Μια ασυνήθης θεατρική εμπειρία μάς περίμενε στο Μερώπειο της Διον. Αεροπαγείτου. Το δεκάχρονο Μουσικό βιωματικό εργαστήρι της Μαρίζας Κωχ, εκτός από μυστικά παραδοσιακών οργάνων και της φωνητικής τέχνης αποκαλύπτει στα σχολιαρόπαιδα που συρρέουν σε τάξεις και νέες πτυχές στον τομέα «θεατρικό παιχνίδι» και πλευρές της δημοφιλούς τραγουδίστριας που δεν γνωρίζαμε: Κομπέρ και ξεναγός που με τους βοηθούς της μας εισάγει στο αλβαβήτα του τραγουδιού, του χορού, του θεάτρου, της ζωγραφικής.

Με φόντο τα τεράστια ταμπλό που φιλοτέχνησαν για την παράσταση σπουδαστές της Σχολής Καλών Τεχνών και με σημείο εκκίνησης ένα πλουμιστό πάπλωμα γεμάτο κουδούνια -κουδούνι και παιχνιδοτράγουδο- εννέα μούσες μας ταξιδεύουν με φυσικότητα σε χρώματα, ήχους, ποίηση, γεωγραφία, ελληνική ιστορία. Το απλό ενδιαφέρον κείμενο (Κωχ), οι άμεσες παρουσίες των κοριτσιών και των τεσσάρων μουσικών (Μ. Νικόπουλος, Ν. Οικονομίδης, Θ. Δρόσος, Γ. Σαλβάνος), με επίκεντρο μια λαμπερή Μαρίζα με εμφανές το χάρισμα της επικοινωνίας με τον παιδικό νου - αισθήματα, περιέργεια, εμπιστοσύνη, χαρά- προσδίδουν κάτι το άφθαρτο σε αυτό το μελωδικό πρωινό στην Ακρόπολη.

* Με ένα κομψοτέχνημα αποχαιρέτησε ο Μίμης Κουγιουμτζής θέατρο και ζωή. Στο Μια φορά κι ένα... λεπτό, διασκευή Μαριάννας Κάλμπαρη, στο Θέατρο Τέχνης της Φρυνίχου, ηθοποιοί και μαθητές του θεάτρου ξετυλίγουν χορεύοντας και τραγουδώντας το σοφό παραμύθι του χρόνου, που κυλά πάλλευκος στο πατάρι-σκηνικό (Τ. Πρίτσα) με δεκατρείς φιγούρες να παρασταίνουν τους ωρολογοδείκτες. Οχι για να δείξουν στα εξάχρονα πώς μαθαίνεται η ώρα, ούτε σ' εμάς μια αναζήτηση χαμένου χρόνου, αλλά για να επιστήσουν την προσοχή μας στην οικολογική τάξη της ζωής που απειλείται από τον φοβερό μαφιόζο Φαταούλ, που, αφού οικειοποιήθηκε γη - νερό - αέρα, θέλει τώρα να αγοράσει και το χρόνο.

Στο ψαγμένο υλικό με τα ευδιάκριτα μοτίβα, ένα ζευγάρι μπράβων μάς ξεναγεί σε τέσσερις εποχές, πέντε ηπείρους (με γλαφυρή στάση στην Ελλάδα της Ολυμπιάδας) και στη Χώρα του Παντού. Ανάερα κοστούμια και κίνηση (Ι. Καμπυλαύκα), μουσική συντονισμένη στη φρεσκάδα της αφήγησης, έξυπνα μικρά σκετς, συνθέτουν μια όμορφη παράσταση που δεν κυνηγά το θέμα της, αλλά το αφήνει, λοξοδρομεί, χαριεντίζεται, το ξαναπιάνει. Πάντως, στην πάλη ισορροπίας φύσης / δυνάμεων του κακού δεν χωρούν ψευδαισθήσεις...

Η δικαίωση

* Αφησα τελευταίες δύο περιπτώσεις θεσπέσιου θεάτρου που γοήτευσαν παιδιά και ενήλικες. Η Εταιρεία Θεάτρου Ηθικόν ακμαιότατον παρουσίασε στο Συνεργείο Τεχνών μια σκηνική μεταγραφή του Μικρού Πρίγκιπα σε ένα ιδανικό αντίκρισμα ευαισθησίας, αλλόκοτης ποιητικότητας και σουρεαλιστικής φαντασίας. Οι μεγάλοι ξαναθυμήθηκαν το απόσταγμα σοφίας και παιδικότητας του κλασικού αφηγήματος του Σεντ-Εξιπερί. Οι μικροί πήραν μια γεύση από την περιεκτικότερη ίσως περίληψη του ανθρώπινου είδους.

«Οι άνθρωποι πρέπει να μάθουν να αγαπιούνται, ειδάλλως θα αφανιστούν»

(1943). Μέσα από την αχλύ παιδικού παραμυθιού προβάλλουν με ανατριχιαστική σοβαρότητα και προφητική δαύγεια η οικολογική ερημιά του πλανήτη Γη, η υπαρξιακή μας νομοτέλεια, η καταστροφή που φέρνει μαζί του ο άνθρωπος, αλλά και η κρυμμένη ομορφιά των πραγμάτων.

Μια έξοχη διασκευή και σκηνοθεσία (Θανάσης Σαράντος), τρεις ξεχωριστοί ηθοποιοί (Θ. Σαράντος, Δ. Καραλή, Σ. Δελικούρα) σε ένα φόντο από φωσφορίζοντα κινούμενα σχέδια (βίντεο αρτ Νίκος Ζάππας) εμπνευσμένα από τις ακουαρέλες του συγγραφέα, απροσδιόριτα μουσικά ακούσματα (γρηγοριανά, αραβικά, βυζαντινά;), μας μεταδίδουν τη μυστηριακή εμπειρία της ερήμου με βόες, πρίγκιπες-πεφταστέρια, γκρεμισμένους αεροπόρους, και αναδύσεις στα ουράνια άνευ σαρκίου (βλ. θάνατος).

Ολα αυτά μάς ακολουθούν για ώρα μετά μαζί με τον Μικρό Πρίγκιπα της Δήμητρας Καραλή. Ενα αξιολάτρευτο ξωτικό α λα Τζουλιέτα Μασίνα με λεπτή φωνή και κίτρινα μαλλιά, γεμάτο αλήθεια και μεταδοτική περιέργεια...

* Ιαματικό λουτρό στην απόλυτη θεατρική σαγήνη ήταν η περιοδεύουσα ανά τον κόσμο Πεντάμορφη και το τέρας του Teatro Kismet, κείμενο - σκηνοθεσία Τερέζα Λουντοβίκο, που έφερε στο θέατρο ΗΒΗ η ακατάβλητη ανιχνεύτρια Ξένια Καλογεροπούλου.

Η παράσταση είναι στα αγγλικά, όμως στην πλατεία βασιλεύει άκρατη σιωπή. Σαν απέριττη φούγκα για πιάνο, στιλιζαρισμένη και θυελλώδης, ξετυλίγεται η ιστορία του μοναχικού Τέρατος και της αγαπημένης του. Ηχος και φως, πλαστικότητα εικόνας και κίνησης, σε μια αριστουργηματική διαλεκτική συναισθημάτων, αισθησιασμού και χιούμορ. Εκείνος, φωνή βραχνή σαν βρυχηθμός άγριου ζώου, κορμί αρρενωπό, αιωρείται στα ψηλά καραβόσχοινα σαν παγιδευμένος πειρατής. Εκείνη, πανάλαφρη κόρη, σαν πουπουλένια, με πλούσια λυτή χαίτη και υπέροχα κόκκινα τακούνια, που στραβοπατά άτσαλα όταν οι άμυνές της αρχίζουν να λυγίζουν.

Τη συναρπαστική σκηνή όπου το Τέρας παραδίνει το πνεύμα αποκαρδιωμένο διαδέχεται δειλά, κατόπιν ορμητικά, η ζωοφόρος χαρά του έρωτα. Είναι τότε που η γλυκιά τρομπέτα, απόηχος Νίνο Ρότα, ανακατεύεται με αμέτρητα κελαηδίσματα, το πάτωμα γίνεται κατακόκκινο και η σκηνή πλημμυρίζει κόκκινα ερωτικά γράμματα. Πρώτο ραντεβού. Κοκεταρία, προσμονή, αδεξιότητα. Πόθος! Σε μια εκρηκτική αλληγορία, το αισθησιακό Κτήνος καταβροχθίζει την Καλή του μαζί με κατακόκκινα τραγανά μήλα. Το χυμώδες «φαγοπότι» επισφραγίζει ένα μακρύ αληθινό φιλί που κάνει μικρούς και μεγάλους να (ξανα)ονειρευτούν.

Εσωτερικά: Απολογισμός της περιόδου 2002-3
Λεζάντες:

- «Ο Γκιούλιβερ στη χώρα των Λιλιπούτειων» από το θέατρο Κνωσσός
- Από τη σκηνική μεταγραφή του «Μικρού Πρίγκιπα» που παρουσίασε η Εταιρεία Θεάτρου «Ηθικόν Ακμαιότατον»

Πηγή: ΕΛΕΥΘΕΡΟΤΥΠΙΑ
Θέμα: ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΙΚΟ